

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **K. N.**, narozený „X“, státní příslušnost Afghánistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2020, č. j. KRPU-172830-19/ČJ-2020-040022-ZZC-DB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 20. 10. 2020, č. j. KRPU-172830-19/ČJ-2020-040022-ZZC-DB, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) a podle § 129 odst. 7 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 18. 10. 2020 v 23:50 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal, že jeho zajištění je v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle žalobce žalovaná nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska. Tento stát není schopen zabezpečit řádný průběh řízení o mezinárodní ochraně a v jeho azylovém systému jsou dány systematické nedostatky. Žalovaná se dle žalobce rovněž nezabývala tím, že Rumunsko je zásadním způsobem zasaženo pandemií nemoci COVID-19 a že žalobci hrozí nebezpečí nákazy. Zdůraznil, že zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou přelidněné a bojují s nedostatečným hygienickým vybavením a přístupem ke zdravotním službám; pokoje, kuchyně, koupelny a WC jsou nevyhovující. Uvedl, že žalovaná nevzala na zřetel oznámení Mezinárodní organizace pro migraci dne 10. 3. 2020, která vyzvala státy, aby byly tranzitní cesty uprchlíků dočasně pozastaveny. Konstatoval, že bylo povinností žalované posoudit otázku nedostatků v rumunském azylovém systému z úřední povinnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27. Nedostatky rumunského azylového systému žalobce shledává v otázkách zabezpečení práva na právní pomoc a integrace azylantů. Odvolal se přitom na závěry dokumentu „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že z výpovědi žalobce ze dne 19. 10. 2019 vyplývá, že na území ČR přicestoval v úkrytu kamionu, a to i přes to, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kde nevyčkal na rozhodnutí tamních orgánů ve věci a cestoval dále bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu až do ČR, a to s úmyslem pokračovat do Spolkové republiky Německo, kde chce požádat o azyl. Poznamenala, že žalobce dále uvedl, že o žádných překážkách bránících případnému vrácení do Rumunska neví. Konstatovala, že se velmi pečlivě zabývala případnými systémovými nedostatky v Rumunsku, přičemž neshledala, že by navrácení žalobce do Rumunska nebylo možné. Poukázala na to, že dle sdělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra se předávání žadatelů o mezinárodní ochranu realizuje, což je žalované známo i z její úřední činnosti. K situaci týkající se pandemie COVID-19 a riziku případné nákazy při předání do Rumunska uvedla, že situace je velice dynamická a rychle se měnící, daným virem je zasažen prakticky celý svět. Poukázala na to, že i ČR vzhledem k dramaticky se vyvíjejícím číslům počtu nakažených osob byla nucena vyhlásit nouzový stav. Pokud se žalobce vydal na cestu, zcela jistě dle žalované musel počítat s výskytem tohoto viru v rámci celé Evropy. Nelze tak dle názoru žalované predikovat, kdy a kde by se mohl žalobce nakazit, neboť k tomu může dojít prakticky kdekoliv. Zdůraznila, že z pokračujícího dublinského řízení ve věci žalobce plyne, že obecně činnost v rámci navrácení osob dle nařízení Dublin III není omezena např. z důvodu pandemie COVID-19.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 18. 10. 2020 ve 23:20 hodin bylo na tísňovou linku 158 oznámeno, že u žlutého kostela v ulici Hrbovická v Předlicích se má nacházet okradený cizinec, který tvrdí, že je Afghánec. Policejní hlídce žalobce sdělil, že nemá průkaz totožnosti, a nebylo tak možné na místě ověřit jeho totožnost, a vzniklo proto důvodné podezření, že žalobce se na území ČR nachází nelegálně, a proto byl žalobce dne 18. 10. 2020 ve 23:50 hodin dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) zajištěn.
7. Dne 19. 10. 2020 od 15:02 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnicka do jazyka paštu sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl své osobní údaje a konstatoval, že nemá žádné doklady. Vypověděl, že pochází z Afghánistánu, kde probíhá válka a je tam špatná situace, hrozí mu smrt od Talibánu, neboť nesouhlasí s režimem Talibánu. Uvedl, že celou rodinu má v Afghánistánu. Popsal, že přešel přes hranice pěšky z Afghánistánu do Iránu, z Iránu do Turecka, z Turecka do Řecka a z Řecka přes Makedonii a Srbsko do Rumunska. V Rumunsku ho převaděči předali policii. Následně v Rumunsku nasedl do nákladního vozu, kde jej řidič po 3 dnech jízdy vysadil a byl zadržen. Vypověděl, že nevěděl, že cestoval přes ČR, nemá zde úmysl pobývat, jeho cílem je SRN, kde snáze získá doklady a práci. Uvedl, že v žádném členském státě EU nežádal o azyl, do Rumunska se nechce vrátit a o žádných překážkách, které by bránily jeho předání do Rumunska, nevěděl. K České republice nemá žádné vazby.
8. Výsledkem porovnání jeho otisků prstů v systému EURODAC ze dne 19. 10. 2020 bylo zjištěno, že žalobce byl na území Rumunska daktyloskopován pod identifikačním číslem „X“ z důvodu žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
11. Podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02) nesmí být nikdo mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
12. V nyní posuzované věci žalobce namítá výhradně nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska, a to jednak z důvodu existence systémových nedostatků rumunského azylového systému a jednak z důvodu zasažení Rumunska pandemií onemocnění COVID-19.
13. Z judikatury NSS plyne, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. č. 1850/2009 Sb. NSS). Tento názor byl správními soudy dále rozveden ve vztahu k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III.
14. Z rozsudku NSS č. j. 1 Azs 91/2016-27, na který odkazuje sám žalobce, tak vyplývá, že *„[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.‘ Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“*
15. V této souvislosti však soud upozorňuje na to, že předmětem napadeného rozhodnutí (a rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III obecně) je omezení, respektive zbavení, osobní svobody cizince, nikoliv jeho předání, o kterém se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Povinností zajišťujícího Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního orgánu tak sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, avšak nikoliv otázku realizace tohoto účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost přitom míří zejména na situace, kdy je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu již v době vydání rozhodnutí o zajištění zjevné, že účel zajištění nebude moci být realizován. Z pozdější judikatury NSS tak plyne, že zajišťující správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vůbec vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky, a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, pub. pod č. 3773/2018 Sb. NSS). Ze skutkových zjištění vycházejících z obsahu správního spisu přitom neplyne, že by kterákoliv z uvedených tří podmínek byla splněna. Žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že si sice není vědom toho, že žádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přesto však žádné překážky návratu do Rumunska neuvedl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si systémových nedostatků rumunského azylového systému není vědoma a nemá ani ze své úřední činnosti poznatky o tom, že by takové nedostatky ve vztahu k Rumunsku někdo namítal. Přesto se však žalovaná touto otázkou, tj. faktickou a právní uskutečnitelností předání, zabývala, přičemž dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému v Rumunsku nedochází. Rozhodnutí žalované tak v tomto ohledu nelze vyhodnotit jako nepřezkoumatelné.

16. Zdejší soud dále uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je překážkou pro zajištění za účelem předání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů ve státě předání, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Z toho vyplývá, že nikoliv každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě předání a zajištění brání. Takové nedostatky musejí být systémové a musejí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25). Spojuje-li žalobce nedostatky rumunského azylového systému s horší realizací práva na právní pomoc a nedokonalostí integrace žadatelů a držitelů mezinárodní ochrany, nelze to považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Námitka je proto nedůvodná.
17. Obdobně soud posoudil námitku, že předání žalobce do Rumunska není možné, neboť tomu brání zhoršující se epidemiologická situace související s onemocněním COVID-19. Předně je třeba zdůraznit, že nepříznivá epidemiologická situace je v případě této nemoci nejen v Rumunsku (jak tvrdí žalobce), nýbrž rovněž v České republice, přičemž vývoj epidemiologické situace v obou státech je značně proměnlivý. Nadto lze dodat, že aby stav této nemoci na území Rumunska mohl zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by tamější epidemiologická situace nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že toto není známo ani žalované. Žalobce tyto okolnosti sice tvrdí (avšak neprokazuje) v žalobě, nicméně ani v tomto případě žalobcem tvrzený stav epidemiologické situace v Rumunsku a s ní souvisejících podmínek pobytu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nedosahuje intenzity podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto stejně jako argumentace systémovými nedostatky z jiných důvodů, tak i z důvodu existence epidemie onemocnění COVID-19 v jiném členském státě EU může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zajišťujícímu orgánu zřejmě, že předání cizince by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU, neboť i pro tento případ si orgány členských států (včetně orgánů ochrany veřejného zdraví) musejí vzájemně důvěřovat (srov. již citovaný rozsudek NSS č. j. 10 Azs 305/2019-25). Žalobcem uvedená výzva Mezinárodní organizace pro migraci pak má povahu právně nezávazného dokumentu. I tato druhá žalobní námitka je proto nedůvodná.

18. Jen pro úplnost soud uvádí, že neprovedl důkaz dokumentem „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“, neboť již samotná tvrzení, která se netýkají systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, k jejichž prokázání žalobce tento důkaz navrhuje, vedou k závěru o nedůvodnosti příslušného žalobního bodu. Jejich prokázání by na tomto závěru nemohlo nic změnit.
19. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
21. Výrokem III. rozsudku soud dle § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2020, č. j. 54 A 25/2020-20. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí věci – § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. prosince 2020

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)